



H HARLEQUIN®

*Suveromanss
Itaalia magnaadiga*

Jessica Gilmore

Romantika

Originaali tiitel:
Jessica Gilmore
Summer Romance with the Italian Tycoon
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Anu Rooseniit
Toimetanud Kaie Nõlvak
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

© 2018 by Jessica Gilmore
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus
ERSEN, 2020.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale
Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja
teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D04377920
ISBN 978-9949-82-588-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Suur tänu kõigile Yorkshire Wildlife Trustist kaheksa
armsa aasta eest, eriti aga kõigile kunagistele ja
praegustele arendusmeeskonna liikmetele.

Igatsen teid kõiki xxx

Esimene peatükk

Madeleine istus väikese puusilla serval, libistas jala järvevette ja värises šokist, kui jalg jäist vett puudutas. Hoolimata suvepäikesest, jäi järv läbitungivalt külmaks. Selle värskendavad lained tavaliselt jahutasid ja ravitsesid ta jalgu ning õhutasid vaadet nautima. Kuigi ta oli juba peaaegu aasta Dolomiitides elanud, ei tüdinenud ta imetlemast taevasse kõrguvaid mägesid. Lisaks maastiku nautlemisele imetles ta ka järve vastaskaldal asuvat lossi, mille tagasihoidlikud tornitipud mägedelt vastu peegeldusid. Madeleine hindas küll iidseid, imposantseid võimukantse, aga ta ise eelistas traditsioonilisi mägiõnnikesi, millest koosnes San Tomo, järve ühes otsas asuv väike külake.

Ent täna ta vaevu tajus vett ning peaaegu ei märganudki vaadet. Ta tõmbas taskust kokkukärgardatud ümbriku, tõmbas sellest välja paksust kreemikast paberist kaardi, pööras selle ümber ning luges veel kord kuldtähtedega maalitud sõnu. Tal polnud neid tegelikult vaja lugedagi, praeguseks teadis ta lühikest teksti juba peast.

*Leedi Navenby
palub kõrgeaulisel Madeleine Fitzroyl
austada oma kohaloluga
oma poja Navenby krahvi, lord Theo Willoughby*

ja
preili Elisaveta Marlowe'
laulatust
Villa Rosas aadressil L'Isola dei Fiori
31. augustil
RSVP Flintock Hall

Madeleine pööras kaarti käes aina ringi ja ringi, teades, et kortsutab kulmu, kuigi peas kõlasid ema hoivatavad sõnad, et ta saab niiviisi kortsud. Ta mõtles, mis kasu oli kallist Šveitsi neidudekoolist, kui ta nüüd ei tea, kuidas oleks kohane käituda, kui sind kutsutakse endise kallima pulma. Pealegi kui olid jõudnud mööda kiriku vahekäiku kõndides altarini, enne kui said öelda, et tema kihlatust sai eks? Tal polnud muidugi vähimatki kavatsust sinna pulma minna. Viimane asi, mida keegi tahaks, oleks see, et peiu eelmine kihlatu uitaks ringi nagu tänapäevane miss Havisham*, vaim unustusehõlma vajunud pulmadedest. Aga kas ta peaks kingituse saatma? Kui jah, siis mis väärtuses? Loomulikult andis ta Theole ja Elisavetale oma õnnistuse. Pealegi oli ju ta ise olnud see, kes laulatuse katkestas, täpselt ikoonilise „kui keegi teab...“^{***} ajal.

* Miss Havisham – tegelane Charles Dickensi romaanist „Suured lootused“ („Great Expectations“); miss Havisham oli vanatüdruk, kes jäeti altari ees maha ning kes otsustas seejärel elu lõpuni pruutkleiti kanda. – Tlk

** Viide abielutöötuse katkendile „Kui keegi teab, miks need kaks hinge ei või astuda pühasse abiellu, rääkigu nüüd või vaikigu igavesti.“ – Tlk

Ei, ta ei muretsenud õnneliku noorpaari pärast. Nad kuulusid kokku viisil, nagu tema polnud Theoga kunagi kokku kuulunud. Madeleine silmitses oma morni peegelpilti vees. Ta lootis vaid, et Theo järjekordsed pulmad, kõigest aasta pärast nende endi läbi kukkunud laulatust, ei ärata ellu pressi intensiivset ja pealetükkivat huvi tema enda, Madeleine'i vastu.

Ta hingas sügavalt sisse ja üritas suruda paanikat tagasi sinna, kus see tavaliselt ringi luusis. See polnud kunagi päriselt maha surutud, aga samas ta ka ei tunnistanud seda. Siin oli tal turvaline, kaugel eemal Briti ajakirjandusest ja skandaalist, mille inimesed oli kindlasti juba unustanud. See oli lihtsalt nii ootamatu olnud. Madeleine polnud kunagi varem kõmuajakirjanduse esilehtedele jõudnud ning lootis kogu südamest, enam kunagi ei jõua ka.

Ta tahtis vaid kogu selle segaduse unustada. Et edasi liikuda. Et olla lihtsalt Maddie, mitte enam kõrgeauline Madeleine koos kõigi oma tiitlitega.

Sellest rääkides – ta heitis pilgu käekellale – „lihtsalt Maddie“ lõunapaus oli peaaegu läbi. Kulub kaks-kümmend minutit, et kõndida ümber järve lossi, kus e-kirjad, tööde nimekirjad ja terve müriaad kohustusi teda ees ootas. Madeleine pistis ümbriku tagasi taskusse ja tõusis, mõeldes sellele, mida tal sel pärastlõunal veel vaja teha oli. Kinnitada McKellansiga eelarve numbrid, valida Wilsonsiga menüü välja ning rääkida floristiga Shepherdite soovist, et lilleseadetes oleksid ainult tulikad ja karikakrad. Florist pidas ennast kunstnikuks ning Maddie ei olnud eriti vaimustatud

pruudi soovide edastamisest ega järgnevast jutust, kui talumatu on inglaste maitse.

Maddie teadis väga hästi, et oli enam kui irooniline, et naine, kellel oli ametlikult Saanud Kõrini laulatus-test ja esivanematelt päritud häärberitest, oli saanud töö, mis ühendas neid mõlemat. Ja siin ta siis oligi, pulmade ja muude pidude korraldaja Castello Falcones, kandes hoolt selle eest, et peamiselt briti päritolu pruutidel ja nende peigmeestel oleksid täiuslikud itaalia pulmad. Vähemasti sai ta oma töö eest palka. Esimene raha, mille ta oli kahekümne kuue aasta jooksul tõepoolest teeninud, olles enne seda sunnitud kogu aeg armastuse, juhatuse ja elatise nimel töötama. See oli vabastav, nii otsesõnu kui ka ülekantud tähenduses.

Ning aasta lõpuks on ta säästnud piisavalt raha, et minna kuhugi, kus keegi ei ole kuulnud Kõrgeaulisest Põgenenud Pruudist.

Ainult üks hetk veel. Maddie pööras end ümber, vaatas mägede poole ja tõstis käed vaikivas suhtluses päikese, maastiku ja peadpöörítavalt värskes õhuga. Ta sulges silmad ja nautis näol päikesepaiste soojust ja männihõngu. Ta seisis mitu sekundit liikumatult, käed ikka kõrgele tõstetud, pea kuklas, kuni kirikukella helin tuletas talle nukralt veerandtundi kuulutades meelde, et peab tagasi minema. Ta lasi käed alla ja avas silmad – vaid selleks, et paigale tarduda.

Teisel pool järve riietas üks mees end lahti.

See ei olnud suur, vaid pikk ja kitsas järv, ühest kaldast teiseni polnud kolmesadat meetritki ja see sobis ideaalselt ujumiseks, kui sa külma ei peljanud. Seega

avanes Maddiele täiuslik vaade vastaskalda abajale ja mehele, kes end süstemaatiliselt ja korralikult püksitest, särgist, sokkidest ja kingadest vabastas, kuni seisid seal vaid ujumispükste väel.

Pööra pilk ära, anus alateadvus naist. Mees oli valmistunud täiuslikult ujumiseks, kes ta iganes oli. Ning temal, Maddiel oli kohti, kus olla, ja palju-palju töid. Kindlasti ei peaks ta siin vahtima, aga just seda ta tegigi, pidi ta endale süüdlaslikult tunnistama. Ainult et ta ei suutnud oma pilku lahti rebida.

Mees oli pikk ja täiusliku kehaehitusega. Pikad lihaselised jalad viisid saleda, väljajoonistunud rindkereni, mis laienes tugevaks õlapaariks. Maddie täheldas sassis tumedaid juukseid, kuigi mehe näojooned olid hägused. Ootamatult tabas teda iha, kuum ja raske, keereldes alakõhus ja muutes ta põlved nõrgaks. Sama võimsalt järgnes nostalgia. Sellest oli kaua aega möödas, kui ta viimati midagi nii intensiivset koges. Kui üldse kunagi.

„Nii et sa oled nüüd langenud poolpaljaste võõraste jõllitamise tasemele,“ pomises ta pöördudes, tundes enda vastu nii hukkamõistu kui vastikust. „Tunnista seda, Maddie, et sinu eneseotsingud peavad sisaldama ka kohtingumänge. Sa ju tahad, et keegi sind tõeliselt, kirglikult armastaks? Selleks peavad nad sind kõigepealt tundma õppima.“

Mitte et ta *oleks* kunagi päriselt kohtamas käinud. Rida – väga lühike rida – monogaamseid, vaid pooleldi tõsiseltvõetavaid suhteid sobilike noormeestega, suhteid, mille ta oli ise lõpetanud, sest kartis, et võib

tõepoolest igavusse surra. Ja siis oli ta lubanud endal kihluda Theo Willoughbyga. Oli kihlunud, kuigi mees polnud teda kunagi, mitte kordagi ihast värisema pannud. Ka tema polnud mehele niiviisi mõjunud, nagu ta nüüd tunnistama pidi. Polnud siis ime, et nad olid rahuldunud sellega, et triivisid läbi kahe kihluseaasta, teineteist vaevu nähes ning vaevu puudutades, kui kohtusid.

Maggie heitis veel viimase pilgu üle õla ja tardus. Mees vaatas tema poole ning isegi üle järve võis ta tajuda mehe kiskjalikke kavatsusi. Kuumus sööstis läbi soonte, kui ta seal seisis, lõksus mehe pilgu raskuse all, ülimalt teadlik, et mees on poolpaljas, kogu ihu nii suurepäraselt nähtaval. Ning mehe pilgu all tundus talle, et on ka ise sama paljas. Ta suu kuivas, ihuliikmed olid rasked, justkui mehe nõiasõnade võimuses, nagu oleks too meessoost Meduusa, kes ta ainuüksi ühe pilguga kividuks muudab.

Kuidagi õnnestus Maddiel end kokku võtta, ümber pöörata ja muretult minema hakata, justkui ei teaks ta, et mees teda endiselt vahtis ja et mehe pilk ta selga põletas. Ja siis äkitselt andis pinge järele ning kui Maddie võttis julguse kokku, et üle õla tagasi vaadata, oli mees juba vees ja ujus sihikindlate ja julgete tõmmetega.

Maddie seisatas, et jälgida, kuidas mees ujub. Tal polnud õrna aimugi, kes see oli, ent see rahutukstegev kohtumine koos pulmakutsega pidi olema märk. Theo oli edasi liikunud. Ausalt öeldes oli ta seda teinud seltsamal hetkel, kui Maddie oli laulatuse katkestanud, kui

mitte varem. Ka temal oli aeg raputada endalt maha kõik need rollid, mis olid teda nii kaua tagasi hoidnud: kohusetundlik tütar, põgenenud pruut, kõrgeauline Madeleine. Oli aeg, et lihtsalt Maddie avastaks rõõme armumisest, nagu ka rõõmu endale elatise teenimiseks töötamisest. Oli aeg, et ta lõpetaks oma hirmude taha peitu pugemise ning haaraks kinni igast võimalusest.

Muidugi polnud teab mis palju spontaanse romantika võimalusi Castello Falcones või San Tomos, mis oli ajalooliselt Falconede perekonda teeninud. Lõbustuskohad olid Garda järve ääres kahekümne kilomeetri kaugusel, Verona ja Milano veelgi kaugemal. Eeskätt olid teda siia tõmmanud rahu ja võimalus üksi olla.

Mõttesse vajunud, märkas Maddie vaevu, et kõndis üle väikese kivisillutisega külaväljaku, mille ühes servas oli kirik ning teises servas omapärane puidust raekoda. Ta läbis kitsaid tänavaid justkui autopiloodil. Alles siis, kui ta jõudis tagasi järveteeni, taipas Maddie, et oli ühe kääna maha maganud, selle, mis viis teda siit ringiga lossi taha, personalile mõeldud diskreetse sissepääsu juurde. Selle asemel suundus ta nüüd palju suurejoonelisemate ja erakasutuses olevate väravate taga algava sissesõidutee poole. Ta peatus kahtlevalt. Tal kuluks rohkem aega, kui peaks ümber pöörama ja õiget teed pidi tagasi minema, ning tegelikult ei vallandatud ju kedagi peasissekäigu kasutamise eest. Ning tõsiasjal, et see tee viiks ta mööda väikesest abajast, kus müstiline mees oli ujunud, ei olnud tema otsusega mingit pistmist. Ta keskendus teerajale, olles otsustanud, et ei vaata ringi. Siiski ei suutnud ta abajani jõudes õige pisut järve poole püüdata jätta.